

NACHTELIJKE Dankbaarheid

COLUMN

Mijn koffiemachine pruttelt niet... hij lijkt wel te brullen als het water met enorme kracht door de espressocapsule wordt gedrukt. Wakker was ik al de halve nacht, maar de combinatie van het geluid en de geur van de koffie zorgt er voor dat ik dat nu ook écht ben.

Het schooljaar is weer begonnen en daarmee ook de haast in de ochtend. Ik overdrijf niet als ik zeg dat ik op sommige ochtenden blij mag zijn als ik een slok van dat net gezette kopje koffie kan drinken terwijl het nog heet is.

Philip en ik zijn gezegend met vier prachtige kinderen. De jongste is in de zomervakantie net twee geworden. Een schat van een kereltje die het liefst samen met de andere drie alles meedoet en de wereld ontdekt. Dat schattige kereltje transformeert sinds een paar weken 's nachts echter in de reden voor mijn slapeloze nachten. 's Nachts zoekt hij geborgenheid bij mij om zijn overvolle dag te verwerken.

Wanneer hij voor de zoveelste keer (in eenzelfde nacht) weer naar mijn borst zoekt om te drinken is het mij even teveel. Het is pijnlijk, ik ben moe, ik wil gewoon zo kunnen liggen zoals ik wil zonder een stomp in mijn buik te krijgen. Ik wil gewoon een ongestoorde nacht zodat ik 's ochtends door de haan van de burens gewekt word in plaats van nog half slapend met hoofdpijn naast het koffieapparaat te staan.

Direct na dit gevoel van enorme onmacht voel ik echter een diepe dankbaarheid; ik mag me mama noemen van niet één, niet twee, zelfs niet drie, maar vier kinderen. Gezonde, vrolijke kinderen, kinderen die (tenminste, als ik het over de oudste drie heb) goed meekomen op school, die houden van buitenspelen, die zorgzaam zijn voor elkaar en anderen... en nog zo veel meer.

Wat een ongelofelijke rijkdom!

De afgelopen jaren heb ik van heel dicht bij ervaren hoe voor ons zo 'normale' dingen, niet vanzelfsprekend zijn..

Dat mijn kleine peuter mij soms gek maakt met zijn nachtelijke behoefte aan borst-voeding wil namelijk wèl zeggen dat hij zelf kan drinken. Iets wat helaas voor niet alle kindjes een vanzelfsprekendheid is.

Dat hij bij mij rust vindt wil zeggen dat hij zich bij mij geborgen voelt, bij mij troost vindt; hoe mooi is het dat ik als zijn moeder hem dat kan bieden?

Dat ik 's ochtends met mijn koud wordende kop koffie alleen maar in de weer ben met *cereal*-kommen vullen, lunchtrommeltjes maken (oké... dat is ook omdat ik dat regelmatig vergeet de avond ervoor te doen) en kleren klaarleggen, is de droom van de vrouw die al tien jaar kinderloos blijft. De droom van de moeder die 's nachts wakker ligt omdat ze niet weet hoe ze het allemaal moet betalen. De droom van de moeder wiens kind het gewoon echt niet zelf kan door een handicap.

Juist de vanzelfsprekendheden van mijn leven zijn al reden tot eeuwige dankbaarheid!

Dankbaarheden die we met 'de waan van de dag' zo snel kunnen vergeten. Als we alleen maar kijken naar wat de ander heeft en hoe dat 'beter' is dan wat we zelf hebben... God heeft ieder van ons gemaakt en met ieder van ons een ander plan. Het leven, òns leven, draait niet om wat een ander heeft of doet. Het draait om onze eigen relatie met God. De onuitputtelijke liefde die Hij ons iedere seconde van iedere dag weer opnieuw schenkt en hoe wij daar mee om gaan, hoe wij die liefde mogen doorgeven aan anderen, hoe wij mogen stralen van en door Zijn Licht!

-Michèle

